

VÉGH MIKLÓS:

TÁVOLI SZERELMESEMNEK

Nehéz utat jelölt a sors nekünk,
s megyünk, megyünk, mert mást mit is tegyünk:
megláncolt lábbal,
két év távolából,
százmérföldekkel ujjaink között
így vergődünk.
Már vágyunk teljesülte
csak mély álomban, néha-néha int,
és odavannak — bárhogya is tagadjuk —
tán odavannak legszebb éveink.

Nekünk nincs időnk apró örömök
melegét fogni tenyerünk között,
s apró gondoktól
félszünk tántorit el:
a húr, amely a szívünk közé feszült
csupán mély rezdülésre hangolódott.
Sorsunkban nincsenek testvéreink,
és odavannak — bárhogya is tagadjuk —
tán odavannak legszebb éveink.

De mindennapi lágy szelet kenyért,
szelet vető alkony lehetét,
az éjszakának
apró rezdülését
magamhoz véve téged áldalak,
mert vagy nekem,
mert megtagadva mindent,
mindent Te adsz, s örökre adsz megint,
s nincs megbánás, mi tőled elsöpörne,
bár odavannak legszebb éveink.

NAGY ISTVÁN:

MUNKÁBAN, SZERELEMBEN

Futok a dombra fel
izgatott lihegésemm versenyre fárad a széllel:
előttem a tegnapi otthon,
apámat kísérték tizenöt évvel ezelőtt,
így lépett ki lassan az életemből
s most haragvó vagyok, keserű-konok,
minden szóra felszisszenő, megbántott farkas,
járom az utcákat, kiabálni szeretnék

vagy felszedni az utca kövezetét,
sátrat emelni az égből
jókedvű embereket gyűjteni alája,
hogy mindig meleg legyen.
Hátamon átfut a borzongás,
rímtelenül beszélek megint magamra hagyottan,
napok sarába, évek közönyébe süllyedek
s nem látom az utat, amelyik kivezet.
Valamit tenni kellene, hogy megőrüljön ez a csend
ez a csend, ez a fojtottan daloló.
Minden perccel szegényebb leszek, ha nem fogom
karjaimba az időt,
felbomlott bennem a régen-volt egyensúly
egyszerre szalad ereimben a vér,
döntött erdőn átgázolok,
hegyek során átlépdelek,
magamat-teremtő óriás vagyok,
félelmetes, egykedvű, ön-játszó figura,
botladozó bolond, romantikus énekes.
Minden lánnyal kevesebb leszek, ha nem karolom
szorosán, mert mellém sodorta az élet
büszke számadásra,
hangos kacagásra,
megjelölni engem, zilált hajamat a szélben,
vizes homlokom a nyárban,
széttaposott cipőimet az éjszakában.
Tudom, egyszer felébreszt a rettegés,
álmaimban felriad a csend,
s szomorú ujjaimról lefoszlik az értelem,
a józanság acél-kék palástja lehull vállamról,
gyöngé vázként előbukkan testem
megaláztatásban, félelemben.
Már nem lesz harag bennem, csak a vágy
lúktet ereimben: rendet, rendet,
nyugalmat, harmóniát e szervezetben,
mosolygós éjszakákat
munkában, szerelemben
munkában, szerelemben.